

LA PORTA AL CEL
(fragments del quadern de l'agost de 1999)

[16, dilluns]

Mitja tarda. Buscant aquell dir dens i lleu. Els ulls, perduts; reposant en una paret sobre teulades, enllà, a l'altra banda de carrer. Un cop de vent hi obre de sobte una porta amagada. Un pany de cel enmig del mur. Només blau.

Això em desperta de l'escriure, i en un paper qualsevol ho anoto de pressa. Quan els ulls hi tornen, la porta és tancada.

[Una imatge que s'esvaeix mentre vol ser fixada: Una visió.]

Després, passant la tarda, la porta s'obria i es tancava jugant amb el vent dels terrats. Qui sap les vegades. Però cap no ha estat com la primera. Il·luminació.

[Heus ací la visió: Allò de sempre, amb ulls oferts.]

—No només tema per a un poema instantani, breu; sinó també, potser, el concepte d'aquest mateix poema. El concepte de poema, de la poesia.

[18, dimecres]

El mur, com s'obre!
I en el moment d'escriure'l,
el cel fugia.

(De moment. Ja veurem com s'acabarà. I quan)

—I jo que m'havia jurat i rejurat de no escriure mai més cap haikú!

[20, *divendres*]

L'altre dia, copiant amb bona lletra les ratlles de la porta oberta al cel, hi trobava un aire conegut, com si s'assemblés a un altre text. I sí. Tinc el llibre deixat, però en les traduccions d'en DescLOT hi ha un haikú que ve a dir (de memòria):

Oh meravella!
I en dir-ho s'esmunyia
la primavera.

Una experiència compartida?, una experiència revisitada?, una antiga lectura esdevinguda real?

[«Sí, ja tot està dit, però jo no ho he dit encara», deia en Segimon un dia parlant del seu poema «*Diuen: temps ha que tot fou dit...*»].

Oblida el poema de la porta, ja estava escrit. (?)
Dóna-li raó de ser al teu poema, fes que sigui tan bell com l'antic haikú. (?)

[23, dilluns]

Ara m'agradaria escriure (i bé) la narració d'un oriental que assegut al davant de casa seva, o en un jardí, veu com al mur del davant s'obre una porta i mostra el cel a l'altra banda. La visió li desperta tots els sentits, li fa veure de nou el cel, un cel nou. I mentre està absort en els sentits i els records la porta es tanca. El text acaba amb el poema:

—Oh, meravella!—
I en dir-ho s'esmunyia
la primavera.¹

1. Takai Kito (1740-1789). Traducció de M. DescLOT.